

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΑΡΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΦΥ. ΧΡ. 10

Τιμή Φυλλίου

5 λεπτά 5

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 2 Μαρτίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: ... αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 18

ΦΑΜΦΑΡΟΝΟΙ ΚΑΙ ΕΘΝΟΚΑΤΗΛΟΙ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ μαλακώτερον γὰρ τοῦς Κοινοβουλευτικοῦς δημοκόπους τῶν ἡμερῶν αὐτῶν δὲν βρῖσκομεν. Φαμφαρόνοι καὶ ἔθνοκάπηλοι καὶ τίποτε παραπάνω.

Δημοκράται—ὄχι! Φιλελευθέροι—οὐτε! Ἀντιδασκάλικοι—κάθε ἄλλο!

Φαμφαρόνοι—ἀφοῦ τὰ ἀτραίρια ρητορικά των πυρᾶ, τὰ ἀκίδουνα καὶ τὰ ἐξορτα δυσώδους ἀέριου εἰς ἀπόστασιν χιλιάδων λευγῶν, τὰ ἐκφυσοῦν ἀπὸ τὸ στόμα τους ἀκαταπαύστως καὶ πείθουν τὸν κόσμον ὅτι τὸ παχὺ τους ἔντερον ἀντικατέστησε τὸν καλλιπέλαγον λόγγυγά τους.

Καὶ ἔθνοκάπηλοι—ἀφοῦ καπηλεύονται χάριν δημοκοπίας εἰς τὰ ἱερά καὶ τὰ τίμια τοῦ ἔθνους συμφέροντα.

ΕΓΕΙΝΕ ὁ πολέμος. Ἠττήθημεν ἐπαισχύντως. Ἠκερόδηταμεν ἑμῶς καὶ κατὰ μεγάλο εἰς φρονήσαν.

Ἐπείσθημεν ὀηλ. ὅτι γὰρ τὴν ἦτταν μας δὲν φταίει οὔτε ὁ Α. οὔτε ὁ Β., ἀλλ' ὅτι τὸ φταίξιμον εἶνε γενικόν, ὅτι τὴν ἦτταν τὴν ἐριλοστεγητήταμεν ἔλοι μας, ἐπὶ σειραν ἑτῶν φιλοτιμῶς ἐργασθέντες.

Ὁ Διάδοχος ἔπαυσε νὰ θεωρεῖται ὑπεύθυνος διότι δὲν κατώρρωσε διὰ μαγικῆς ράβδου νὰ βγάλῃ μέσα ἀπὸ τὴν γενικὴν σαπίλαν στρατιᾶς νικηφόρους Καίσαρος καὶ Ναπολέοντος, ὁ δὲ κ. Σαπουνηζάκης ἔπαυσε νὰ ὑβρίζεται καπηλικώτατα καὶ ἀνανδρώτατα καὶ νὰ θεωρεῖται ὡς ὁ κύριος καὶ μόνος αἰτιος τῆς ἦττας, ἀφοῦ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου δὲν ἐγνώριζε—φαντασθῆτε ἀμάθειαν!— πῶς ὁ Τύρναχος δὲν συνδέεται σιδηροδρομικῶς μετὰ τὴν Ἀθήρσαν... καὶ μετὰ τὴν Λαϊδῆσιμθ τοῦ Τράνσβααλ!

Τὸ κέρδος αὐτὸ—τὴν τονίζομεν τὴν λέξιν—δὲν ἦτο μικρόν, ἀφοῦ μᾶς ἔκαμαν νὰ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Θεὰ Φρονῆσις θὰ κατεδέχετο νὰ ἐπι-

σκεφθῆ καὶ πάλιν τὴν χώραν τῶν Ἀμουίων καὶ τῶν Ἐπιτολαίων.

ἨΛΘΑΝ ἑμῶς τὰ περίφημα Σανδικά. Ὑπεβλήθησαν τὰ σανδικιώτατα νομοσχέδια τοῦ κ. Λιμπρίτη καὶ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, τὸ ἀπέραιτον αὐτὸ κατασκευαστήριον τῶν Ἐθνικῶν σανιδῶν, κατελήρη ἀπὸ τοῦς ἀριμανίους Σανιδάρχας.

Ἡ υἱχανὴ τοῦ Πολιτειακοῦ σκάφους, ἀνάποδο! Ὁ καπετὰν Σανιδας τὸ διατάσσει! Τὸ 97 ἐπὶ τοῦ πάγκου!.. Αἱ εὐθύναι τοῦ πολέμου εἰς τὴν ἡμερησίαν διάσταξιν!..

Ὁ Διάδοχος ὑπεύθυνος!.. Ὁ Διάδοχος ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖον!.. Ὁ Σαπουνηζάκης ἔπρεπε νὰ τουρικοισθῆ!.. Ὁ Βασιλεὺς!.. Ἡ Δυναστεία!.. Τὸ Σύνταγμα!.. Ἡ ἐλευθερία τοῦ Λαοῦ!.. Καὶ πρέμπετε, τύρανοι!.. με ρεσιτατιβο ἀπὸ τὴν εὐθυμοστάτην ὑπερέταν τοῦ Δουκάτου τοῦ Γερολσταίν!..

ΦΑΜΦΑΡΟΝΟΙ μετὰ σπαλίτες στρατηγῶν καὶ ἔθνοκάπηλοι μετὰ ξιβαρμένους κόκκινους σκούφους καὶ μετὰ περοδικῆς Ρεβισπιέρρων, περίδρομο παιᾶ, λυπηθῆτε τὸ στομάχι μας!

Σᾶς νοιώσαμε. Ἔβρουμε γιὰτὶ δὲν θέλετε τὸν Διάδοχον ὡς ἀρχηγὸν τοῦ Στρατοῦ, ξέβρουμε γιὰτὶ δὲν χωνεύετε τὸν Σαπουνηζάκη, ξέβρουμε γιὰτὶ ἡ ὄρασις τῆς Βασιλείας προκαλεῖ τὴν πατριωτικὴν σας ἀγανάκτησιν.

Νὰ σᾶς τὸ ποῦμε; Καὶ μήπως δὲν τὸ ξέρετε καὶ σεῖς;

Βγάλτε λοιπὸν τὰς περοδικῆς σας, ξισχίστε τὰς μάσκες σας, καὶ κοιτάξτε νὰ τελειώσετε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα τὰ ρουτφετάκια σας καὶ νὰ μᾶς ἀδειάσετε τὴν γωνιά.

Νὰ σᾶς βλέπομε πλιατσικολογοῦντας τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον, ὑπεμονή! Ἀλλὰ νὰ σᾶς ἀκούμε καὶ εὐρηάζοντας κατὰ τῆς Βασιλείας, πρὸς κορεσμὸν τῶν προσωπικῶν παθῶν σας καὶ πρὸς θεατρικοποίησιν τῆς ἐντολῆς τὴν ὁποῖαν εἰ ἐκλογεῖς σας, ἐν στιγμῇ Συναγματικῆς κραιπάλης, σᾶς ἔδωκαν;

Ἔβνε πολὺ, κύριοι Φαμφαρόνοι καὶ κύριοι ἔθνοκάπηλοι αὐτὸ, καὶ λυπηθῆτέ μας!

ΕΥΤΥΧΩΣ μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῆς Κυβερνήσεως τὰ ἀντιδουλοκρατικὰ κληρονομαθῆ θὰ βουβαθοῦν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΓΡΑΦΟΥΜΕ ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΑΓΚ

Ἡ κόρσι μετὰ τὰ μάτια τὰ δαμίνα
(Ὡ! βγάλτε τὰ χροτὰ κεραλοδέσια!)
Ἡ κόρσι μετὰ τὰ μάτια τὰ δαμίνα
Τῆς Μοίρας τους τὸ ριζικὸ φρεῖσαν.
Μετὰ τὸ καταμασήμερον ἀνοῖξαν,
(Κρατᾶτε τὰ χροτὰ κεραλοδέσια!)
Μετὰ τὸ καταμασήμερον ἀνοῖξαν,
Στῆς Χλόρης τὸ παλάτι μέσα μπαίνουον.
Καὶ τὴ ζωὴ γιὰ πάντα ἐχαιροῦσαν
(Ὡ! σφίξτε τὰ χροτὰ κεραλοδέσια!)
Καὶ τὴ ζωὴ γιὰ πάντα ἐχαιροῦσαν,
Κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα παιᾶ δὲν ξαναβγαίνουον.

ΑΓΙΣ, ΘΕΡΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΙΝ

— Καὶ ὁ κ. Λιμπρίτης τόρρα.. θὰ παραιτηθῆ;

— Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις δὲν δικαιολογεῖται σὲ στόμα Ρωμοῦ! Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἠλάθατε παρακαλῶ; ..

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

Με το Μαρτύριό τον "Ηλιο ως το γιάλο
Τά μαχία του σκορπίζει το δειλό
Της Πλάτης Άνθος, Κύρη άκόμη, τόσα
Τά κάλλη της σαν είδε, κί τή γλώσσα
Τού Φλοίσβου τήλόνόστομου θαρρεί!

Τό νόνα της τρεμάμενο, τρεκλό
—Παρθένά είνε άκόμη—μ' άπαλό
Γονάτισμα ή Ύβραία τόρα κλίνει
Στου Φλοίσβου τά λευκά φιλάκια: Κλίνη
Θωρείς κρινόστρωστη—κ' είνε ό θυός
Πού έκεί ό τραγουδιστής της ό ξανθός

Προσμένει, αύτήν προσμένει! Στο γιάλο
Καθέρπεισε τή νότη σου, διπλό
Της όμορφιάς κακέρ! Σ' ό ητούν κ' είσαι
Ξανθόχρυσο έν' άστέρη: Τώρα όύσε
Κί σβύσε 'στην άγκάλη του μ' όρμη
Κί έν είχες έρταπάρθενο κορμί!

Σπέττες:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΔΙΑ ΤΟΥ κ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΝ

Με έφρονάζατε και ίδού με είς τας διαταγάς
σας. Είμαι από τους άνθρωπους που τρέχουν μό-
λις τους φρονάζουν. Μόνον όταν είνε διά θέσιν και
δια Σύλλογον δεν τό κουνούν.

Σας πειράζει ότι «όχι μόνον ούτε να ζώμεν
Έλληνικά έκαστωβίωσαμεν άλλ' ούτε να μασκα-
ρευόμεθα». Σας πειράζει ότι είς τους μασκαρευμέ-
νους χορούς ή κάθε ευγενεστάτη Πιπή, Λιλή,
Τσιμπλή—του Χαρμίου του Νέη—μεταμορφώνε-
ται είς Flamme, Merveilleuse, Incroyable και
καμμία είς Πάτριον Καμήλαν. Και έφρονάζατε έ-
μένα ως όντα φωνακλήν να «ύψώσω φωνήν».

Λυπούμαι, άγαπητέ μου κύριε, ότι δεν θά
εύχαριστήσω, διότι μου συμβαίνει ένα πράγμα πα-
ράδοξον. Ίσως να είνε ελάττωμα κληρονομικόν.
Ίσως κενένας πρόγονός μου να ήτο άρχιτέκτων.
Ίσως τό φυσικόν μου να ήτο να γίνω Άρχιτέ-
κτων και δεν τό έννόησα ποτέ. Ίσως τέλος είς τόν
τόπον μας, όπου τά σπήτια φυτρώνουν κάθε πρωί
σαν μανιτάρια, να είδα πολύ πώς κτιζούν ή να μου
έχει έντυπωθή ή εικών του κτισήματος τόσον πολύ
είς τόν νουν, ώστε όταν θέλω να σπήσω ένα Ίδεο-
λογικόν σπήτι να αρχίζω σκάπτων, κουβαλλών άμ-
μους, ασβέστη και άγκωνάρια και προσέχων να
βάλλω καλά τό ένα επάνω είς τό άλλο και να τά
μετρῶ και τά ζυγίζω χιλιάκις, διότι μου φαίνεται ότι
έν δεν κάμω και τρέξω ελαφρά ύψηλά, τό οικοδό-
μημά μου θά πέση τό άλλο πρωί σαν σπήτι Σπε-
ματόγλου. Και δι' αυτό και είς τό Παλάτι που
έκτισα και προσκαλώ τόν καθένα έν του άρέσει και
έν θέλη να πάη να καθήση, δεν πηγαίνω κανένα
πρώτον είς τήν σάλα—και μόνον είς τήν σάλα—
άλλα αρχίζω και του δεικνύω πώς έβαλα τήν
πρώτη πέτρα και έχω άρήση παντού τρύπες διά
να φαίνωνται όλα και έρωτώ του καθενός τήν γνώ-
μη έν είνε καλά βαλμένα και είμαι έτοιμος να
άλλάζω τό κάθε τι στραβό ή τό κάθε τι που δεν
πολυαρέσει ή παραστενοχωρεί από τά στολί-
σματά του

**

Με άλλα λόγια θέλω να είπω ότι έχομεν και...

ρόν και δρόμον πολύν και μακρυνόν και κακοροϊζι-
κον σαν τόν δρόμον τής άρετης και γεμάτον γαϊδα-
ράγκαθα, διά να φθάσωμεν, άγαπητέ μου, είς τήν
Πιπή, Λιλή και Τσιμπλή και θελήσωμεν να τας
γδύσωμεν και τούς βάλλωμεν Έλληνικά. Έχομεν
μίαν άλλην πρώτον ή όποια έχει διαρκώς άποκηρά,
και είνε διηνεκώς και εξωφρενικώς μασκαρευμένη
και πολύ περισσότερον «Incroyable» και αύτή, ά-
γαπητέ μου, είνε ή Έλλάς. Και έως ότου να γδύ-
σωμεν αύτήν και τής βάλλωμεν φορέματα Έλλη-
νικά, έγώ είμαι τής Ίδέας κατά τό διάστημα
αυτό να τελειοποιηθή τόσον τό μασκάρωμα των
Λιλιδών και τόσον θαυμασία να όργανωθή έστω ό
κάθε Μύθος—Γεωτόκης και ή κάθε Ούρά—Ρωμάνος
να λάβουν τήν θέσιν των και έκτελέσουν τόν προο-
ρισμόν των δημιουργούντες Κομιτάτα και διευθύ-
νοντες ό ένας τόν έσωτερικόν όργανισμόν και ό άλλ-
λος τήν έξωτερικήν παράστασιν αύτών, διότι ένόςψ
ένας τοιούτος λόγου χάριν διευθύνει τά έσωτερικά
της Έλλάδος και άλλος τοιούτος τά έξωτερικά,
συγχίζεται φοβερά τό ζήτημά της Μακεδονίας με
τά φορέματα των Λιλιδών.

Έως ότου λοιπόν ιδούμεν αύτά ως ένδύεται
όπως θέλει ή κάθε Λιλή, μου είνε έμένα και πρέπει
να σας είνε και σας άδιάφορον.

**

Άλλά διά να μη σας δυσαρεστήσω δύναμαι να
σου ύποσχεθῶ από τόρα ότι θά έλθῃ ή ώρα
και βέβαια που θά τραβήξωμεν με τά νύχια όλα
αυτά τά φορέματα και βέβαια που θά τά ξεσχίσω-
μεν και βέβαια που θά τά παταθουρόσωμεν ως
προστυχότατα και θά δείξωμεν είς όλες τις Λω-
λές Λωλίδες πώς είνε δυνατόν να ένδύωνται Έλ-
ληνικά και να είνε ώραιότεραι χωρίς να είνε ά-
νάγκη γάλιν και φαινομηρίδων.

Άλλά πράγμα που δεν σε πειράζει φαίνεται
διόλου και έμένα με πειράζει και με ένδιαφέρει ύ-
περβολικά—διότι επί τέλους ή κάθε Λιλή μπο-
ρεί να κάμῃ ό,τι θέλει, άδιάφορον πρέπει να μās
είνε τί κάμνει—είνε τί κάμνουν και τί πρέπει
να κάμνουν οι πολλοί. Τι κάνει ό Λαός και πώς
διασκεδάζει και πώς μασκαρεύεται άκόμη και τί
και πώς πρέπει να τά κάμῃ όλα αυτά. Και ή
ιδική μου ιδέα είνε ότι όλόκληρος ή ζωή πρέπει να
είνε Έορτή και σαν προς Έορτήν ευδιάθετος και
στολισμένος πρέπει να πηγαίνῃ ό καθείς προς τό
κάθε τι και όχι σαν ψιψος Δηλιγιάννη και Γεο-
τόκη και σαν πάτριος μαυροφόρος και νεκροθαπτι-
κός όπως είνε είς όλα του ό τωρινός... μασκαρός—
Incroyable—Ρωμηός ό όποιος πρέπει να όδηγηθῇ
να γίνῃ Έλλην.

Και διά να γίνῃ Έλλην ή άλλαγή πρέπει να
αρχίσῃ από τήν ρίζαν του μοναχού.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΤΣΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Ή ΟΡΑ

Με τόν παλιό μου φίλο—έναν από τους νέους
δικαστάς—βρεθήκαμε στο καφεενάκι της Λεξαμενής
— Σήμερα, μου λέει, ξημέρωσε χειρότερα από
χθές... Μόλις μπήκα στο γραφεϊό μου βλέπω στο
τραπέζι τό μπλιλιέτο μου από τους καηνητάς
μου... Άκου τί μου λέει:
«Φίλιτατε Κωστή. Τήν πρωεσχῆ Τρίτην δικάζεται
είς πτωχός άνθρωπος μ' υ, επί τι ύ όποιοι στηρίζει
τόν άρτον της όκόκληρος οικογένεια. Θεωρώ περι-
τόν να ύπενθυμώ είς τόν παλιόν μαθητήν μου,
τόν καλόν Κωνσταντίνον, τήν πατρικήν μεριμάν
μ' υ κατά τήν έπιχήν των έξετάσεών του καθώς και
τήν φροντίδα ήν κατέβαλλον όπως πραγματ-
ποιούν οι πόθοι του θείου, όστις τῆ εισηγήσει σου
βεβαίως...» Ά! δε μπορώ να εξακολληθῶ τῆ συ-

λαστική ήλυσία του... Τῆ εισηγήσει σου βεβαίως...
Έκείνο τό βεβαίως! Γιατί λοιπόν μου τό ύπενθυ-
μίζει αφού ό ίδιος λέει τό θεωρεί περιττόν; Γιατί
δεν ξεχνῶ ό,τι έπρεπε να μη γίνῃ;

— Γιατί εγεινεί τόν διέκψα έγώ. Άκριβώς γιατί
εγεινεί ό,τι έπρεπε να μη γίνῃ, για τότο και δε
μπορεί να ξεχαστή όσο εύκολα νομίζεις.—Ο καθη-
γητής σου ως άνθρωπος της κοινωνικής ιδιορροπίας
ζητάει με τόν ευγενικώτερο και λεπτότερο τρόπο,—
Είδες; Θεωρεί περιττό, λέει!— και ψιλῶ που δε
δάνεισε τήν εποχή των έξετάσεών σου... όταν τῆ
εισηγήσει σου βεβαίως, έδέχθη στο σπίτι του τόν
γεμάτον από τους πόθους σου θεϊόν! Έτσι, από
καιρό οι άνθρωποι ήρχισαν να μεταδιδάζωνται σαν
συναλλάγματα άναμεταξύ των.

Κι' επί τέλους έδωκες έξετάσεις! κι' επί τέλους
έγινες διδάκτωρ... και με τῆ βοήθεια του θεού και
του θείου σήμερα είσαι δικαστής! Ο καθηγητής
σου θυμήθηκε τό χρέος και με κομψές φράσεις ζη-
τάει τήν έξόφλησί του... Που βρίσκεις σ' αύτή τῆ
Συμφωνία, τας παραφωνίας; Έ;

— «Όλ' αυτά ίσως έχομεν κάποιό λόγο, προκειμέ-
νου για κανένα κομματάκι... κανέν' άκούουθο ύ-
πουργού... μα για ένα καθηγητή δεν είνε τό ίδιο...
Μιά έλλειψις πεποιθήσεως στη μελέτη μας μ' έκαμε
να τόν παρακαλέσω διά μέσου του θεϊού μου να
προσέξῃ στην έκλογή του θεματός του... ή παρά-
κλησις μου έκείεν όλη τήν άγνότητα των μικρών
παιδιών που φοβούνται τῆ στιγμή κάποιος σοβαρω-
τέρας πράξεών των.

— Αύτά στη γλώσσά μου, έγώ, τα όνομάζω κα-
τακόθια ενός άκαθάρτου ποτηριού με βρωμικό νερό.
Όταν δεν είχες πεποθήσει στη μελέτη σου ώφειλες
να μη δώκεις έξετάσεις κι' όχι να στείλῃς τόν
ισχυρότα θεϊόν σου στον κ. Καθηγητή... Τώρα σου
ήλθεν όλη ή λογική ώστε να ξεχωρίσης τάξεις...
να διακρίνης στα χρέη σου κομματάκι κι' άκό-
λουθο και καθηγητή; Τα χρέη πάντοτε, έτσι ή άλ-
λως θα πληρωθούν από τόν πάσχοντα έλλείπει πε-
ποιθήσεως στη μελέτη του... Αύτά θα συμβαίνουν
πάντοτε ένόςψ οι άνθρωποι—νοιάθεις, καλέ Κων-
σταντίνε;— ένόςψ οι άνθρωποι κι' όχι οι καθηγη-
ταί κι' όχι οι άκούουθοι κι' όχι οι κομματάκια...
οι άνθρωποι δεν αυτοδημιουργούνται... ένόςψ δεν
φτιάνονται μονάχοι τους, γιατί δεν πιστένω να νο-
μίζης πως ό καθηγητής σου δεν κατασκευάστηκε
μαζῆ με όλους μας σ' αύτή τῆ βρομοφάμπρικα, ό-
που ήρχισαν οι εργατές να πνίγονται έξ αιτίας του
άνθ. ακακού όξέως που πλημμυρεϊ όλα τα βρωμοδια-
μερίσματά μας... Όλοι μας κατασκευαστήκαμε έτοι-
μοι για τας κοινωνικές τάξεις, χωρίς προτίτερα να
ζήσουμε ως άνθρωποι. Μόλις γεννηώμαστε για τί
μια προορίζουν οι γάροι μας!

Άφοῦ μās είν' άδύνατο να δημιουργήσωμεν έαυ-
τούς είς ύπερανθρώπους, γιατί μās λείπει τό όλον,
μās λείπει επί του παρόντος ή έθνική όλότητα,
γιατί να μην έχομε τό θάρος, τό ωραίο θάρος τῆς
ύπεροχής έξελικρίσεως;

Κι' έτσι αύτός ό κακόμοιρος ό έαυτός μας πάει...
π' υ πάει: κανείς δε ξέρει, γιατί κανείς δεν τολ-
μάει να τίν φανταστή τοῦλάχιστον και να τόν
αίστανθῆ όπως αίστάνεται έαυτόν τῆ στιγμή που
ρίχνεται όλόγυμνος στη θάλασσα... Ά! αν είχαμε
τόν εγωϊσμό και τό θαυμασμό π' είχαμε στην γυ-
μνότητά μας μέσα στη θάλασσα!... Συνηθήσαμε
σ' αύτή τήν κατάσταση τόσο που πάει να πιστέψῃ
κανείς πως ή ψίσις είνε δεύτερη συνήθεια! είνε όλη
μας τῆ ζωή προσπαθούμε μην τῆχη και υπάσουν
οι κοινωνικοί μας δεσμοί, άδιάφορο αν έξ αιτίας
των δεσμών—όπως τούς έκάναμε—χαντακονόμαστε
κατά βάθος... άλλ' αύτό τό: «κατά βάθος» δε σου
φέρνει κάτι σαρκαστικά γέλοια;

...Κι' επειδή πράγματι είδα πως περιέπαιξα τόν
έαυτό μ' υ τόση ώρα, γι' αυτό άλλαξα ύφος και χα-
μηλότερα, έσκυψα κι' είπα του παλιού μου φίλου,
ένός από τούς νέους δικαστάς: Μη σκέπτεσαι άδι-
κα των άδικών! Σήμερα είνε Κυριακή— ως τήν
Τρίτη που δικάζεται ό πτωχός άνθρωπος του κ.
Καθηγητή, θα σου περάσῃ ή ψευδοέταξι και θα
έξοφλήσης τό μικρό αυτό χρέος σου για να έξετά-
σης και τούς άλλους άπειράριθμους λογαριασμούς
σου: κ' έτσι δε θα σ' αφήσουν να πάης άναπνοή έξω
από τήν άποπνικτική άτμοσφαίρα των ανθρώπινων
όλοιοτήτων που περνούν σφραγισμένες μέσ' απ' τά
χέρια σου, όπως δεν αφήνεις και σ' τόν κόσμο ή-
συχνο στη δουλειά του και στην ήτόχεια του... γιατί
δεν άφήνωμάστε!

Και όδαν να είχαμε πῆ πολλῶ άστεία κατεβῆ-
καμε τό μικρό ύψωμα με τά τελευταία μειδιήματά
μας, τήν ώρα όπου ό Ήλιος γεμάτος από όνειρευ-
τας ανθρωπότητας, έβυθίζετο στη θάλασσα με μιῶ
γυμνότητα και μιῶ άδιαφορία ίση με τήν ιδικήν μας.

Ο ΚΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέλλα περασμένα του «Νουμά» πω-
λούνται είς τό Κεντρικόν Ηρακτορεϊόν
των Έθνηροϊδών και είς τά κισόκια των
πλατειών Συντάγματος Όμονοίας, Έθνη-
κής Τραπεζης, Βουλῆς και Ύπ. Οίκ.

ο ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Ἀθήναι 2 Μαρτίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὁ Βασιλεὺς νὰ παραπονεθῆ διότι δὲν εὐρέθηκε ἕνας μεταξὺ τῶν Ὑπουργῶν νάπαντίσω στοὺς ὑβριστὰς τῆς Βασιλείας, νὰ τοὺς ἀποστομώσῃ, νὰ τοὺς ζυίλῃ στὴ θέσι τους;

— Βεβαίωτατα! Σὺμβούλοι τοῦ Στέμματος καλοῦνται οἱ Ὑπουργοί, συνεπῶς...

— Ἐχει; ἄδικον, φίλε μου! Περὶ συμβούλων τῆς Σανίδας πρόκειται αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ ἡ Βασιλεία δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀπαίτησιν ἀπ' αὐτοὺς!

Οἱ λόγοι τοῦ κ. Ἱερεμίου μὲ κατέπληξαν.

— Συμβούλους τῆς Σανίδας ἀποκαλέσατε;...

— Μάλιστα! μοῦ ἀπάντησεν ὁ σεβαστὸς πρεσβύτες. Τὸν κ. Δηλιγιάννην τὴν φωνὴν αὐτὴν, δὲν τὸν ἔφερον ὁ λαὸς στὴν Ἐξουσίαν. Τὸν ἔφεραν πεντακόσια, χίλια παλιωσάνιδα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς τότε, ἐνθυμῆσαι, δὲν τοῦ εἶπε:

— «Κύριε Δηλιγιάννη, μὲ τοὺς ζουρνάδες ἄλλοτε σὰς ἐδέχθην, ὡς πρωθυπουργόν, μὲ τὶς σανίδες σήμερον, δὲν σὰς δέχομαι!»

— Καὶ ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς τότε δὲν τοῦ ὠμίλησεν ἔτσι, δὲν ἔχει δίκαιον νάπαντι παρ' αὐτοῦ νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ σήμερον, ὅταν οἱ σανίδες διὰ τῆς ἐξελίξεως μετεβλήθησαν εἰς ὄντα λαλοῦντα καὶ ὑβρίζοντα!...

— Δὲν σὰς ἐννοῶ!...

— Τόσον τὸ καλλίτερον γιὰ σένα καὶ γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν τὴν ἀπλουσιάνην αὐτὴν λογικῆν. Σὲ παρακαλῶ, μ' ἀπαντᾷς εἰς αὐτὰ ποῦ θὰ σ' ἐρωτήσω;

— Στάς διαταγὰς σας!...

— Ἄν δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἡ φωνὴ τῶν Σανίδων στοὺς Ἀθηναίους δρόμους, θὰ ὑβρίζετο σήμερον τόσον ἀσυστόλως ἡ Βασιλεία μέσα στὴν Βουλὴν;...

— Φρονῶ...

— Τίποτε, φίλε μου! Νὰ μὴ φρονῆς, τίποτε! Νὰ πεισθῆς μόνον ὅτι τὴν Βασιλείαν δὲν τὴν ὑβρίζουν οἱ κ.κ. Ὑπουργοὶ μὲ τὴν σιωπὴν των καὶ οἱ κ. κ. Εὐθαρσεῖς μὲ τοὺς λόγους τους!...

— Ἀλλὰ τότε;

— Τὴν Βασιλείαν τὴν ὑβρίζουν ἐκείνοι ποῦ ἐπέτρεψαν στὶς σανίδες νὰ ἔχουν φωνὴν!...

ἌΛΛΟΤΕ

στοὺς καλοὺς καιροὺς τῆς ρομαντικῆς ποιήσεως, οἱ ποιητὰί μας δὲν περιορίζοντο νὰ κολαφίζον τὸ στερέωμα μόνον στοὺς στίχους των, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο πομπώδεις φράσεις καὶ ἐξωφρενικὰς μεταφορὰς καὶ τὴν κοινὴν ὁμίλιαν τους.

Ἐνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο ὑπερρομαντικῆς φρασσεολογίας διηγεῖται ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς.

Πρὸ εἰκοσιπενταετίας, αὐτὸς, ὁ Σουρῆς καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἐκκολαπτομένους λογίους καὶ ποιητὰς τῆς ἐποχῆς, ἀνέλαβαν νὰ διοργανώσουν μίαν εὐεργετικὴν ἐορτὴν ὑπὲρ ἑνὸς συναδέλφου των πρεσβυτέρου καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν φιλοσοφικὴν δρᾶσιν.

Ὁ γηραιὸς μουσοπόλος ὑπεδειξεν ὅτι οἱ διοργανωτὰί τῆς ἐορτῆς ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶν καὶ στὸν Βασιλέα. Ἐκείνοι, δειλοὶ τότε νέοι, τῆχασαν κυριολεκτικῶς πρὸ τῆς τοιαύτης προτάσεως. Ὁ ποιητὴς ἐπέμνε. Οἱ νέοι ἀνθίσταντο. Ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῶν, τοῦ λέγουν, πῶς γιὰ νὰ παρουσιασθῶν χρειάζονται βελάδες καὶ βελάδες δὲν ἔχουν.

— Βελάδες! ἀναφωνεῖ τραγικώτατα ὁ ποιητὴς.

Ἄλλὰ σεῖς εἶσθε οἱ βελάδες τῆς κοινωνίας!...

Οἱ διοργανωτὰί δὲν συνεκινήθησαν καθόλου ἀπὸ τὴν κολακευτικωτάτην αὐτὴν ἐκφρασιν τοῦ γηραιοῦ

συναδέλφου των, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν δουλίτσα του δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ μεταβάλῃ πέντε ἀνθρώπους εἰς ἰσάριθμα φράκα!

ΥΠΕΧΩΡΗΣΕΝ

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἠρωτικώτατα δὲν στρατιωτικὸν ζήτημα καὶ τὸν χειροκροτοῦμεν γι' αὐτό.

Ἐπάρχουν ἴτται ποῦ ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ μίαν νίκην καὶ ἡ ὑποχώρησις τῆς Κυβερνήσεως ἄλλην σημασίαν ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἠμπορεῖ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Δηλιγιάννης ὅτι τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Δυμπρίτη δὲν θὰ ὠσόουν τὸν στρατόν; Ἐναγκασθῆ, ἐβιάσθῃ νὰ πεισθῆ γι' αὐτό; Σημασίαν καμμίαν τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει. Ἀρκεῖ ποῦ ὑπεχώρησε. Τάλλα ἠμποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν μόνον τοὺς κ.κ. Εὐθαρσεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ νομοσχέδια αὐτὰ εὐρέκκαν ἀφορμὴν νὰ ἡδῆ ἀποκαλύψουν τὰ καταπλημμεροῦντα τὴν ἐσχῆν τους πατριωτικὰ καὶ ἀντιδυναστικὰ οἰσθήματα.

Μόνον κατόπιν τῆς ὑποχωρήσεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν δὲν διστάζομεν ν' ἀνακηρύξωμεν ὡς πατριωτικωτάτην, ὁ κ. Δηλιγιάννης ἔχει δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷ τὴν Βουλὴν:

— Νομίζετε ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν πονεῖ τὸν τόπον;

Τὰ δυσχαρητήριά μας καὶ πάλιν τὰ εἰλικρινέστατα.

Ὅσον καὶ ἂν ἐσύμφερον ἡ ὑπουργικὴ κρίσις εἰς τὸ κόμμα δὲν ἐσύμφερε καθόλου εἰς τὸ ἔθνος. Καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐθυσιάσεν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἔθνους τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ξηρὰ ἀλήθεια. Καὶ αὐτὴ ἡ μόνη σημασία τῆς ὑποχωρήσεως.

ΤΑ ΑΤΜΗΛΑΤΑ

κάρρα τῆς Ἑλληνοεθραϊκῆς ἐταιρίας τῶν προχρηδρομῶν ἄρχισαν, ἐκτὸς τῶν κλασικῶν ἐκτροχιάσεων, νὰ μᾶς ἀπειλοῦν καὶ μ' ἐκρήξεις.

Ἡ πρώτη ἐγεῖνε προχθὲς παρὰ τὴν Καλλιθέαν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λέβητος τῆς ἀτμομηχανῆς, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ εἶχε καταστῆ ἀχρηστος, καὶ ὅμως ἐχρησιμοποιεῖτο.

Ἄν δὲ αἱ Ἀρχαὶ δὲν φροντίσουν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ τρύπια καζάνια καὶ τὰ ξεχαρβαλωμένα κάρρα τῆς συμμορίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει θέσει ὑπὸ τὴν φιλόνηρον αἰγίδα τοῦ ἑθνομικῆς εὐεργέτης Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων κ. Πεσματζόγλου, καθόλου ἀπίθανον νὰ ἔχωμεν καὶ μᾶς ἐδῶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἀτμήλατον Μαρτινίκα μας ἢ ὁποῖα

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἦ! ἐκείνη ἡ Μεσόγειος!.. πῶς τὴν ἠγάπων τώρα!.. Τούλάχιστον ἐὰν πνιγῆ κανεὶς ἐκεῖ, ἡ θάλασσα θὰ ρίψῃ τὸ σῶμά του εἰς τὴν ξηρὰν νὰ τὸ θάψουν ἄνθρωποι εἰς ἡγιασμένον χώμα, δὲν θὰ γκῆθῃ εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα σβύναται δὲν βασιλεύει ἡ ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ ὕδωρ!..

— Αἶ καπετὰν Ὁρέστη!.. εἶπεν εὐθύμως ὁ Ἀλέκος, δὲν εὐρίσκεις ὅτι σὴν καλὰ θὰ ἦτανε νὰ ἐβλέπαμε λιγὰκι καὶ τὰ λημέρια μας;.. Ἐγὼ τί νὰ σοῦ εἰπῶ... ἐπέθυμῆσα ἐκείνη τὴν εὐλογημένην πλατεῖαν τοῦ Σουτᾶγματος... ἀρχίζω μάλιστα νὰ νομιζῶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ σκόνη τῶν Ἀ-

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν οἱ δύο φίλοι κλίνοντες ἀπὸ τῶν αἰωροθεσιῶν παρετήρουν, ἐνῶ μακρόθεν διεγράφοντο σκοτεινὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰ ὄρη τῶν Ἀσσοῶν.

Ἀπὸ τῆς πρῶρας ἐφθασε διακεκομμένη ἡ φωνὴ νεαροῦ καύτου νοσταλγοῦντος, ὅστις ἐτραγῶδει ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς νυκτός.

Ἠαῖρνει σιγὰ τ' ἀγέρι
 ἕνα φιλι ἀκόμα...
 στὸν κότμον αὐτὸν ποῖός ξερεῖ
 ἂν τὸ γλυκό σου στόμα
 θὲ νὰ ξαναφιλήσω παιά,
 γλυκειά μ' ἀγάπη, ἔχε γαϊά!..

Ὁ Ὁρέστης ἠεροστέθη προσεκτικῶς τὸ ἄτιμα καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ οἱ τελευταῖοι ἦχοι του ἐτῶνοντο ἐν μέσῳ τῶν σκιῶν.

— Ἀαα!.. ἐπτενάξῃ κωμικῶς ὁ Ἀλέκος παρατηρῶν μετὰ ἐφρωνος ὕψους τὸν φίλον του, ἀνθιμά σας γιὰ ρευματισμοί!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

«Εἶνε τόσον ὄρασιον νὰ εἶνε τις νέος καὶ ν' ἀγαπᾷ!..»

Ρόζα μου!

Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ ἐνθαρρύνω αὐτὸ τὸ τρελλὸν ὄνειρον τὸ ὁποῖον ἐπιμένεις νὰ τρέφῃς εἰς τὴν ψυχὴν σου. (Ὁ ἄλογος καὶ τὸ ὅτι ἐναντίας ἔκαμα ὅτι ἠδυνήθην νὰ σὲ ἐμποδίσω καὶ νὰ τοῦ στρέψω ἄλλοῦ τὴν προσοχὴν!..

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι κατ' εἰμαρμένον ὑπάρχει εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, καὶ ἀπὸ ταῦδε ἀφῆνω τὸ πρᾶγμα νὰ τρέξῃ τὸν δρόμον του, ἐπειδὴ δὲν θέλω οὔτε κατ' ἐλάχιστον νὰ παρεκταθῶ εἰς ὅ,τι ἴσως τοῦ ἐπιφυλάσσετα: οὔτε νὰ γείνω ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἄκουσε λοιπὸν Ρόζα μου...

Κλείσε τὸ λεύκιμα ὅπου φυλάττεις τὰ δελτάρια τοῦ φίλου σου, ἄφησε κατὰ μέρος ὅλας τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ σκέψεις σου...

.. Ἐγὼ νέα... ναι... ἐγώ... ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τὸ Τουλών... ἔγω νὰ σοῦ δώσω εἰδήσεις... εἰδήσεις περὶ ἐκείνου... Τὸν ἐγνώρισα, Ρόζα... συνωμολήταμεν μαζὴ τρεῖς ὄρας, εἴμενε μίαν ὀλόκληρον ἐσπέραν ὁ καθαλλίερός μου... καὶ αὐριον γευματίζει μαζὴ μας...

εις κάθε ταξιδάκι της να φιλοτεχνή και από μίαν θεαματικωτάτην έκφραζιν προς δοξαν τῆς νεοελληνικῆς μπουταλοσύνης.

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

ὅτι θὰ βωδωθῶν ὅτι ἐβουλόμην κατὰ τοῦ Ὁδείου χαρακτηρίσκατες τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κ. Τρουφιεῖ ὡς ἀσκοπον καὶ ἀδικαιολόγητον.

Ὅριστε τοῦ προτελιόφθῃ καθύπευκτος ἐν τῇ Δραματικῇ Σχολῇ ὁ κ. Βλάχος ὁ ὅποιος γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ Ἑλληνικά, ἐχρημάτισε δὲ καὶ διευθυντῆς τοῦ Π. Θεάτρου.

Ὅσο τώρα καὶ ἐν βουλοῦν οἱ ἐξ ἐπαγγελματῶς μουραῖοι εἶδες ὅτι ὁ κ. Βλάχος κατέλαβε τὴν νέαν ἑσπιν τοῦ δι' ἐμαῶσιν ὁδοῦ, διὰ τῆς μεθόδου... τοῦ Τρουφιεῖ, δὲν θὰ ἴσχυον νὰ μὴ τὸ ἀνομιολογήσων ὅτι διὰ τοῦ κ. Βλάχου ἀρχίζει νὰ δικαιολογεῖται ἡ ἀριεῖα τοῦ κ. Τρουφιεῖ, ὅπως διὰ τοῦ κ. Τρουφιεῖ δικαιολογεῖται ἀξιόλογα ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Βλάχου.

ΕΩΣ ΤΩΡΑ

ἤξεύραμε ὅτι κρίνονται τὰ ποιήματα, τὰ δράματα, αἱ εἰκόνες, τὰ ἀγγέλματα, καὶ κάθε τι ποῦ σχετίζεται μὲ τὰ γράμματα, τῆς ὥραιας τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Προχθὲς ὅμως ἐδιὰβόσαμε κάπου καὶ μίαν περιεργωτάτην κριτικὴν περὶ τῆς περιφάνου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Περικατζίδη, τῆς ὁποίας ὡς ἐθυμείσθε κατέρρυσσε πανηγυρικῶς ἕνα ταῦτα ἀξιολόγηστον.

Ἡ κριτικὴ αὐτὴ εἶναι γραμμένη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης... καὶ τῆς τραπεζιτικῆς γενναιοσύνης, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀριστολογία ὅτι θὰ ἐνθουσίασε καὶ αὐτὸν τὸ ἀμείλικτον πολέμιον τῶν νέων κριτικῶν κ. Πολέμη.

Κοινή Γνώμη

Κύριε Διευθυντά τοῦ «Νοῦμα»

Εἶνε ἄξιον ἀναγραφῆς αὐτό. Ὁ νέος μας μελοδραματικὸς θιασὸς ἐβγάλε προγράμματα τυπωμένα Ἑλληνικά. Αὐτὸ δὲν σας φαίνεται μίαν πρόσο-

Πῶς θέλω νὰ ἴδω τὴν πλάστην σου, νὰ σε πειράξω ὀλίγον, νὰ ἴδω τὰ ἄρματα σου... νὰ σε κερῶ νὰ ἀνοπομονήσῃ.

— Μάλιστα... ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθέστατα... καὶ ὑποθέτει ἴσως ὅτι ἡ συνομιλία μας δὲν περιστρέφη περὶ τοῦ καλοῦ κερῶ καὶ περὶ πολιτικῆς...

Εἰς τὴν ὁμοίαν ὅμως ὅτι πραγματικῶς εἶνε συμπληρωτικώτατος ὁ ἦρωσ σου... Ἐὰν μὲ κατέστησεν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἐυνοεφὸς ἴσως δὲν εἶναι... ἀλλ' ἔχει κατὰ τὸ ἰδιαιτέρον τὸ ὅποιον εἶναι καὶ θέλει... μὴ ἠελούτης, σὲ παρακαλῶ πολὺ... ἐγὼ δὲν τὸν ἐνομιολογῶ... σὲ βεβαίως ὅμως ὅτι θὰ ἴδω ἐντυχίαν νὰ τὸν ἐδῶκα ἐξέλεόν μου... κκακοκόρισσο.

Εἶνε πολὺ ἀνεπισημάντως, ἔχει πολὺ σκευθῆ καὶ πολὺ βραχνύτη τὸ πνεῦμά του... ἔχει μεροπότη ἰδικῆς σου ἰδέας, θυμίζει τὴν Γαλλίαν ὅπως ἐγὼ καὶ τὴν, καὶ ἐπειτα... δὲν εἰς ἐξέλεόν, ἔχει ἕνα σιγῆλον γλοῦν τόνου εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου σὲ εὐχαριστεῖ καὶ σὲ θέλει...

Ἄκουε λοιπὸν, ἔκουε!...

Πρὸ πάντων ἀκριβῶς ἡμεῶν ἐνθὸς μὲ τὸ μικρὸν συνειθισμένον σκῆφος διεπλῆροσεν ἀπὸ Τουλὸν εἰς τὸ Τυμῶν διὰ τὴν ἐπαλίαν μας, βλέπω ἐν κορυφῶν λευκὸν πολεμικὸν τὸ ὅποιον εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμῆνα.

Τὸ στήματὸ μου μὲ ἤρασε καὶ τὸ ἐπρόσεξα, κατὰ τύχην δὲ παρετίθηκα τὴν σημαίαν σου. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ κυανὴ ἐκείνη σημαία μὲ τὰς λευκάς ταινίας, τὴν ὁποίαν μοῦ περιέγραψες.

δος; Καὶ ὅμως αἰτοὶ ἦσαν Ἑλληνικά, ὅλος ὁ καλὸς κόσμος ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται—ἀφοῦ ὅπως δῆποτε τὸ ἀγγλίζ μας κουτοκαταλαβαίνει τὰ Ἑλληνικά—καὶ ἐγίμισε τὸ θέατρο. Ἄμ' ἐπὶ τέλους νὰ λείψουν τὰ Ἱταλικά καὶ Γαλλικά προγράμματα, διότι ποῦ ἄλλου ἀκούσθηκε σὲ Βασιλικὸν Θεάτρον Ἑλληνικὸν ὃ ἀναγγέλωνται περὶ αἰτίας μετὰ Γαλλικὰ προγράμματα Ὁ νέος θιασὸς γὰρ καὶ τοὶ Γκιουρῆς ἐν τούτοις ἐδείχθη ἀρετὰ φιλέλληνα.

Παράξεος

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Κύριε διευθυντά τοῦ «Νοῦμα»

Εἰς τὴν «Ἑσπιν» ἀνέγνωσα τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὅτι ἡ φάλαγγ τῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς Ἑλληνο-Γαλλικῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὁδείου εἶναι πυκνοτέρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀριστοτέτην φάλαγγ τῶν τακτικῶν μαθητῶν.

Ἡ εἶδησις αὐτὴ μὲ ἐπεισεν ὅτι ὁ κ. Τρουφιεῖ προτεκλήθη ἐδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποδαυλίῃ τὸ πῦρ τῆς ἐρασιτεχνίας τὸ ὅποιον ἦνα ἔξ ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον ἀόκνως ἐργαζόμενος ὁ Ἱαγενῆς ἀπαγγελεὺς κ. Σιγάλας.

Μοῦ ἐγεννήθη ἀκόμα καὶ μία σκέψις ἐξόχως πατριωτικῆς: Ἀφοῦ ἡ Γαλλία μᾶς ἀπέστειλεν ἐδῶ τὸν κ. Τρουφιεῖ νὰ ἰδρῦσῃ Ἑλληνικὴν δραματικὴν σχολὴν, δὲν τῆς στέλλομεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἀνταπόδοσιν τὸν κ. Σιγάλαν διὰ νὰ ἰδρῦσῃ Γαλλικὴν δραματικὴν Σχολὴν εἰς Παρισίους;

Μεθ' ὑπολήψεως

κοθόρονος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— «Ἐν τῇ ἐξουσίᾳ καθ' ἣν οὔτε ἡ εὐγένεια, οὔτε τὸ ἤξιωμα, οὔτε ἡ σύνεσις δύναται νὰ πορροῦσιν τι χωρὶς τοῦ ναὶ καὶ τοῦ ὄχι τῆς καθολικῆς βλασεῖας, πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀληθὲς ἀναγκαῖον παρεμειλείται καὶ ὑποχωρεῖ εἰς ἀβύσσον κουφόνιστον». Ἀπὸ τὴν «Κυριολόγιον» τοῦ Σαξίπην τὰ θαυμάσια αὐτὰ λόγια, κ. Ἀβελίδην. Δὲν βρίσκεται πῶς ταυρίζουν γιὰ κάθε πλειονοψηφίαν καὶ μάλιστα Κοινοβουλευτικῆς—δὲν ζητοῦμεν εὐθῆμους στίγους, κ. Α. Περικαλούς, στίγους ζητοῦμεν. Ἄν τύχη τώρα οἱ καλοὶ νὰ εἶνε καὶ εὐθῆμοι, τότεν τὸ καλλίτερον!—Πολὺ σκληρὸς αὐτὸς ὁ κ. Λεωνόρος σας, κ. Ἀποίδην, νὰ κόψῃ σφύριζα τὰ μαλλιά τῆς Φιφῆς τοῦ διότι τὴν συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ καταβροβίξῃ τὸν ἀπηγορευμένον κορπὸν μαζὴ μὲ τὸν

φίλον τοῦ Ἱερώνυμον! Δὲν ἴσχυον νὰ βοῆ καμμίαν ἄλλην τιμωρίαν ὀλιγώτερον κομικὴν καὶ σεῖς κανένα τέλος—τὸ ὄρατον τὰς διηγήματα περισσώτερον φιλόφρονων;—κ. Ν. Δ. Πη κ. εἰς Ἀηξοῦρι. Σύνδρομὸς σας ἐλπίθῃ. Ἰδύχριστοῦμεν.—Ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης, κ. Παιδαγωγὸς ἔχει γράψῃ ὡραϊότατα Τραγουδάκια γιὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἐξέδωκε καὶ εἰς βιβλίον πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν. Ἦν τούτοις οἱ συσχεταὶ τῶν διαφόρων ἀναγνωστικῶν βιβλίων δὲν κατεδέχθησαν οὔτε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ πέρουν, ἀλλὰ παραγεμίζον τὰ βιβλία τους καὶ τὰ μολὰ τῶν παιδιῶν μὲ βίβλους πλέον ἀνεστίας κατὰ τὸ πλεῖστον, στίγους ποῦ ἐγράφθησαν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλλήν. Βασιλείου. Εἰς ἕναν εὐκαιροῦν πρὸ μῆς ἀγαπᾷ. Μᾶς ἐστειλάτε τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Νοῦμα» σχολιαστικὸν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν καὶ σας εὐχαριστοῦμεν. Εἰς πολλὰ συμφοροῦμεν. Ἄν κ' αἱ κρίσεις σας εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηραὶ. Γιὰ τὸ τελευταῖον ὅμως, τὸ ὅποιον χαρακτηρίζετε ὡς «περιττὸν καὶ ἄνω ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ «Νοῦμα», δὲν ἔχετε καθόλου δίκαιον. Εἶνε ἀναγκαῖα τάχα νὰ σας ἀποδείξωμε πόσον ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ζωὴν μᾶς ἐφημερίδος εἶνε οὗτῃς τῆς οὔσεως τὰ δημοσιεύματα; Δυστυχῶς μὴ φορὰ τὸν γόνον δημοσιεύονται κατὰ τὰ πρόγμματα!

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ,

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῆς τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως Ἀπριλίου 1903 (ε. ν.) τῶν ἐξῆς ἐθνικῶν δανείων:

- 1) Δανείου 1889 (Παριῶν) 4 ο) πρὸς φρ. γρ. 4 2) Δανείου 1893 (Κεφαλαίωσης) 5 ο) πρὸς φρ. γρ. 3.50.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1903.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΛΗΘΩΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,, ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ νθη—δυντὰ—δύροσι 2ηθινὸς παράδειδος ΡΙΘ 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ, ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Ἐκδιδοῦμενον ἐν Ἀθήναις Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Γραφεῖα: Ὁδὸς Πινακοτῶν 22 Α. Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνῶν

Ἄμετῶς ὅλα κατὰ συνημερολογήθησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου... Ἑλληνικὸν πολεμικὸν, λευκὸν, τὰ γράμματά σου, ὁ ἦρωσ σου... τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐκινήθη καὶ ἠθέλησα νὰ μίμω τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Δυστυχῶς ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μακρὸν δὲν κατόρθωσα νὰ τὸ διακρίνω, ἐπεφυλάχθη δὲ νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν ἐσπερινὴν ἐφημερίδα... βεβαίως ἐκεῖ θὰ ἀνεφέρετο.

Τὸ κερτεχῆρατῃ εἰς τὴν ἀγκυροβολίαν τοῦ πρὸ τοῦ μικροῦ λιμῆνος, καὶ ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐσπεραν τὸ φύλλον ἡρεσύνθη μετὰ προτοχῆς.

Αἴ!.. φαντάσθου... τὸ πλοῖον αὐτὸ τὸ ἰδικόν σου... τοῦ ἦρωός σου τέλος πάντων... τὸ λευκὸν καταδρομικὸν τὸ ὅποιον ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ ταξιδίου του καὶ προσήγγιζε δι' ὀλίγον κερτὸν πρὸς ἀνάγκασιν εἰς τὸ Τουλὸν.

Ἐκτοτε σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠτύχησα... ἡ περιέργειά μου δὲν μὲ ἄφηγε ἤτυχον καὶ σπεράσινα πάτη θυσιᾶ νὰ τὸν γνωρίζω.

Πῶς νὰ ἔαχμα ὅμως; Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ παρακαλέσω τὸν Παύλον νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖον καὶ μάλιστα εἶχα ἀπορασίαν νὰ τὸ προτείνω τὸ ἐσπέρας ὅτι ἡ τύχη ἦλθεν ἀπροσδόκητος εἰς βοήθειάν μου.

Τὴν ἐπαύριον εἰδίδετο γορὸς εἰς τὸ Καζίνον τῆς Σαμπλὲ ὑπὸ τῆς ξένης παροικίας καὶ ἡ ἐφημερὶς ἀνέφερε ὅτι προτεκλήθησαν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἡρωοῦτος Ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ.

Ὡστε ὅλα ἤρχοντο κατ' εὐχὴν!

Ἦλιθῃς ὅτι θὰ ἤρθε καὶ αὐτός... καὶ ἡμῶν βεβαίως ὅτι θὰ τὸν ἀναγνώριζα... πλέον ἢ βεβαίως μετ' ὅσα μοῦ ἔχεις γράψῃ... οὔτως ἢ ἄλλως ὅμως παντοσε αὐτῇ θὰ προσεπάθουν νὰ ἐμάνθων...

Εἶδα μετ' ἀνοπομονησίαν νὰ φθάνῃ ἡ ἐπαύριον καὶ ἡ ἐσπέρα τοῦ γορῶ, ἐφάνην δὲ ἐπιτεπύδουσα τὴν ὄραν τῆς ἀναχωρήσεως πρὸς μεγάλην ἐκπλήξην τοῦ Παύλου ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τί εὐχάριστον θὰ εἴρισκεν ἐκεῖ!..

Ἐξέστῆμεν τέλος καὶ ἐφύλατμεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ καζίνου ὅπου ἐνθυμείται εἶνε ἡ μεγάλη ἐπιγραφή.

Ὁ κόσμος εἶχεν ἀρίστη νὰ καταβάνῃ ἀλλὰ πῶς μεγάλην μου ἀπογοήτευσιν, δὲν διέριννα οὔτε ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ.

Ἡ ὄρα ἦλθε δέκα... δέκα καὶ ἡμίσεια... τίποτε... δὲν ἐκρίθητε τότε τὴν ἀπορίαν μου καὶ ἠρώτησα τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Βαρέν, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Παύλου, ὅστις ἦτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ γορῶ.

— Ἐσῶρεν κ' ἐγὼ... ἀπήντησεν ἐκεῖνος... δὲν ἦλθε κανεὶς... ἴσως εἶνε κουρασμένον ἀπὸ τὸ ταξιδί... Ἄλλ' ὅπως ἀπεγορησῆται, ἐδέχθη μάλιστα ὀλίγας προσκλήσεις εἰς τὸν γορδὸν, καὶ ἐγόρευσα ἕνα βάλς καὶ ἕνα λασιεῖ.

Τὸ καζίνον ἦτο καταφωτόν καὶ καταστάλλισον ἐκ μικρῶν πολυχρόμων σηματῶν, κόσμος ἦτο πολὺς, ἐνδυμασίαι ὡραϊόταται καὶ ἡ ὄρχηστρα θαυμασίη.

(Ἀκολουθεῖ)